

50ct.

vierde jaargang nummer 5, 30 augustus 1969.

VIETNAM BULLETIN

Ergens in de oerwouden van Zuid-Vietnam worden de medicamenten die door de Westeuropese medische hulporganisaties bijeen zijn gebracht vervoerd naar de plaatsen waar zij het meest nodig zijn

Zie middenpagina's

WESTMORELANDS ONBEDOELDE ONTHULLINGEN

Verschijnt om de 14 dagen

Redaktie: Jan Boonstra
M. van Dullemen
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Tineke Nijenhuis
Queenie Stevens

Redaktie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA

Weesperstraat 51, Amsterdam
Citronummer 1281198, tmv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 8,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

Het best bewaarde geheim uit de Vietnam-orlog

I.F. Stone's Weekly

21-4-'69

Het is moeilijk zich een onoprechter en duisterder stuk voor te stellen dan Generaal Westmorelands rapport over de Vietnamese oorlog. Hij voerde het bevel in de jaren van de grootste escalatie, en zijn verslag is ongeveer gelijk te stellen met de recensie van een zelfvoldaan schrijver over zijn eigen boek. Het was - naar zijn eigen weloverwogen mening - een voortdurende zegelocht, een militair wonder, waarin eventuele tekortkomingen en het eigenaardige ontbreken van een eindoverwinning alle te wijten waren aan andere factoren - de beperkingen die hem werden opgelegd door zijn politieke superieuren en het ongeduld van het publiek in de VS. Zijn verslag bevat niettemin een onopzettelijke openbaring, en deze laat op haar beurt zien hoe afdoende de Amerikaanse militairen achter gesloten deuren kunnen werken in een 'open gemeenschap', en het Amerikaanse volk onwetend kunnen houden van wat er werkelijk gebeurt. De onthulling betreft het jaar 1965, toen Westmoreland het roer in handen nam en Vietnam een Amerikaanse oorlog maakte. Dat was het jaar dat we het Noorden begonnen te bombarderen, en gevechtstroepen naar het Zuiden stuurden.

Als we het toen geweten hadden

Altijd werd aangenomen dat we onze troepen weer een oorlog op Aziatische bodem inzonden op verzoek van de regering in Saigon, om die van een nederlaag te redden. Nu blijkt uit Westmorelands verhaal, dat het zenden van Amerikaanse troepen een eenzijdig besluit van onze militairen was, dat de Zuidviëtnamese niet alleen met tegenzin onze troepen het land zagen binnenkomen, maar dat ze, toen die troepen inderdaad aangekomen waren, trachten hun verspreiding te beperken en probeerden ze zo ver mogelijk van Saigon en andere dichtbevolkte gebieden vandaan te houden. Het tumult in het Congres en in het land, wanneer dit feit destijds niet verborgen was gehouden, kan men zich gemakkelijk voorstellen. Wanneer bekend zou zijn geweest, dat het Saigon-bevind zelf 'veramerikaansing' van de oorlog vreesde, zou dit de eis dat we moesten onderhandelen in plaats van escaleren versterkt hebben, - de eis dat we dan zouden doen wat we nu tenslotte doen na vier jaar tevergeefs bloedvergieten. Het is hartverscheurend om terug te zien en te constateren, dat op 1 februari 1965, juist voor we de oorlog overnamen, er slechts 258 Amerikanen in Vietnam waren gesneuveld.

Het is vreemd dat, hoewel er heel wat correspondenten in Vietnam waren, de bangte voorvoelens van Saigon niet algemeen bekend werden. Dit, het best bewaarde geheim uit de Vietnamese oorlog, kan nu bij stukjes en beetjes in elkaar gepast worden uit drie terloopse toespelingen in Westmorelands verslag. De eerste staat op blz. 98-99 in zijn hoofdstuk over 1965 als 'het jaar van verbintenis'. Hij zegt daar, dat hij tegen het einde van het voorjaar van 1965 ervan overtuigd was dat de Saigon-regering niet langer dan zes maanden te leven had, tenzij de VS 'aanzienlijke aantallen' troepen in zouden zetten. Hij zegt nergens dat Saigon erom vroeg; alleen dat hij ervan overtuigd raakte dat ze er behoefte aan hadden. De troepen kwamen in juli, en de eerste Cavalerie-divisie (Airmobile) werd in het

Centrale Bergland ingezet. Saigon 'was het eens' met de beslissing om de eerste Cavalerie-divisie in het Centrale Bergland te legeren. "In feite" onthult Westmoreland, "stelden ze voor dat alle Amerikaanse troepen in deze betrekkelijk afgelegen streek zouden worden gelegerd, teneinde de invloed op de Zuidviëtnamese economie en bevolking tot een minimum te beperken". (spatiëring van ons). Dat klinkt alsof Saigon minder bang was voor een nederlaag dan voor een Amerikaanse 'invasie'.

Westmoreland onthult dat hij besloot Saigons bezwaren niet te laten tellen. Hij zegt dat hij het 'onontbeerlijk' achtte dat de Amerikaanse gevechtseenheden 'beschikbaar' zouden zijn om de Zuidviëtnamese troepen in de kritieke gebieden met grote bevolkingsdichtheid te versterken. Hij voegt eraan toe: "Dus stelde hij een plan op om Amerikaanse troepen in een boog om Saigon heen te leggen, én in de dichtbevolkte kustgebieden, en om de Amerikaanse troepen niet slechts in het Centrale Bergland te legeren". (spatiëring van ons). Saigons wensen negeren was Zuid-Vietnam duidelijk als een koloniale bezetting behandelend, waar wij de beslissingen namen, net zoals de Fransen dat gedaan hadden.

Dit verhindert Westmoreland niet om acht pagina's verder minzaam te zinspelen op de 'belachelijke bewering van de vijand dat de VS niet anders zijn dan een koloniale mogendheid'.

Wanneer men wat er in die tijd in Saigon gebeurde de revue laat passeren, begint men zich af te vragen, of Westmoreland niet nog andere mogelijkheden op het oog had, toen hij erop aandrong dat de Amerikaanse troepen om Saigon heen gelegerd moesten worden. In 1965 werd het verlangen naar een vrede sterk in Zuid-Vietnam. In februari begonnen de boeddhisten een campagne voor een oplossing door onderhandelingen, waarbij de terugtrekking geëist werd van zowel de Amerikaanse als de communistische troepen. In maart maakte de politie een einde aan pogingen van de kleinere, maar machtige Cao Dai-sekte een dergelijke campagne te voeren. In mei beschuldigen onverzettelijke katholieken Saigons laatste burgerregering - die van Phan Huy Quat - van geheime samenwerking met de boeddhisten om het militaire apparaat te zutveren en vrede te verkrijgen door onderhandeling. In juni dwongen zij de burgerregering om af te treden, en door hun toedoen kwamen de militaire dictatoren Thieu en Ky aan de macht. De eerste daad van de militairen was het opleggen van een verschijningsverbod aan alle 36 kranten die in Saigon in het Vietnamees verschenen, om tot een "zuivering" te komen (ongetwijfeld moesten de bladen gezuiverd worden van de vrees-gedachte). Wilde Westmoreland zo graag Amerikaanse troepen om Saigon legeren, zodat ze klaar zouden staan om in te grijpen als er een regering aan de macht zou komen die zich had verplicht over vrede te onderhandelen?

Zelfs Ky bood tegenstand

Zelfs na de militaire machtsovername in Saigon wilde de Zuidviëtnamese regering de Amerikaanse gevechtstroepen alleen toelaten in streken die ver lagen van bevolkingscentra. Dit wordt aangegeven op pag. 114 in

Westmorelands hoofdstuk over 1966 als "Het jaar van Ontwikkeling" (d.i. militaire ontwikkeling). Daarin vertelt hij hoe Amerikaanse troepen rondom Saigon opstelde. "Dit bevestigde nogmaals mijn overtuiging" schrijft hij, "dat de gecombineerde Amerikaans-Zuidviëtnamese militaire inspanning in de belangrijke gebieden moest beginnen waar de bevolkingsdichtheid groot was". Klaarblijkelijk was de Zuidviëtnamese regering het nog steeds niet met hem eens, hoewel Ky nu premier was. Want Westmoreland voegt eraan toe: "Minister McNamara stuurde mij, bij zijn bezoek aan Saigon, in mijn tegenstand tegen nog een Zuidviëtnamese voorstel (spatiëring van ons) om de Amerikaanse troepen alleen te gebruiken in zulke afgelegen gebieden als het Centrale Bergland". In dit zorgvuldig gekuiste verhaal wordt ons onthouden waarom Saigon volhardde bij zijn 'voorstel'. Een van de redenen is misschien te vinden op pag. 132. Daar zegt Westmoreland, terwijl hij 1967 bespreekt, "Het jaar van het offensief", dat, terwijl de helft van onze troepen ingezet bleef "in de directe nabijheid van de dichtbevolkte streken van het land", de andere helft werd ingezet als zeer bewegelijke "brandweertroepen". Westmoreland zegt: "Hun geduchte vuurkracht maakte het zeer wenselijk dat ze zouden vechten in afgelegen, onbevolkte streken, als de vijand daar slag mocht leveren". En: "Dit zou het mogelijk maken dat de gehele vuurkracht van de Amerikanen gebruikt zou kunnen worden zonder gevaar voor de burgerbevolking" (spatiëring van ons).

Dit is wat Saigon vreesde. Bij zijn bespreking van "Psychologische Manoeuvres / Acties onder de burgerbevolking" zegt Westmoreland op pag. 239: "Hoewel de rapporten vermelden dat de verliezen onder de burgerbevolking achterbleven bij die van de eerste en tweede Wereldoorlog en Korea, bleef ik erop aandringen deze verliezen tot een minimum te beperken". Maar de wereldoorlogen waren totale oorlogen, en de Koreaanse oorlog werd na de eerste paar maanden voor het grootste deel in Noord-Korea gevoerd, in vijandelijk gebied, en waar wij ongeveer alles met de grond gelijk maakten. Zuidviëtnam werd niet als vijandelijk gebied beschouwd. Jonathan Schell, de correspondent van de New Yorker, vloog verscheidene weken boven Quang Ngai, een provincie in Zuid-Vietnam, in het voorjaar van 1967 in de vliegtuigjes van de Forward Air Control, die gebruikt worden om doelen voor luchtaanvallen uit te zoeken. Hij kwam tot de conclusie, dat 70% van de dorpen in die provincie verwoest waren, dat plm. 40% van de bevolking in "vluchtelingenkampen" woonde en dat nog eens 40% ondergronds woonde, onder hun vernielde huizen, in streken die regelmatig met artillerie bestookt werden. In zijn boek "De militaire helft" vermeldde Schell "het ongehoofde feit dat wij, eenvoudig door onoplettendheid, bezig zijn het land te vernietigen dat wij juist worden geacht te beschermen".

Weer een leger van blanken

Saigon vreesde ook de invloed die de Amerikaanse troepen zouden hebben op de 'gewone bevolking', zoals Westmoreland schrijft. Buitenlandse troepen waken

altijd wrevel, niet alleen als bezettingsmacht, maar ook als bondgenoot, vooral omdat ze op een eeuwenoude manier zoveel vrouwen tot hoeren maken. Maar er was een speciale reden waarom Saigon de aanslag op het volk vreesde. De 'veramerikaansing' van de oorlog betekende, dat een tiental jaren nadat de Fransen vertrokken waren, er weer een nieuw leger van blanken verscheen, dat de macht in Zuid-Vietnam overnam. Voor een zo nationalistisch volk als het Vietnamese moest dit wel het 'gezicht' van het Saigon-regiem aantasten, moest dit er wel toe leiden dat het een marionetten-regering leek, en moest het meer jongeren bewegen tot ontrouw of opstand.

Westmoreland schrijft op pag. 71 dat, toen hij in Zuid-Vietnam aankwam, "de sterke en rechtstreekse samenvang tussen militaire- en politieke problemen" hem weidra trof. In een bijvoegsel over "Psychologische manoeuvres / Acties onder de burgerbevolking" spreekt hij (pag. 239) over Vietnam als 'een politiek moeilijk te begrijpen oorlog'. Maar er zijn heel weinig aanwijzingen dat hij deze oorlog begrijpt. Politiek is in de grond van de zaak: mensen, en mensen zijn niet Westmorelands specialiteit. Er is geen greintje humor of menselijkheid in hem, zelfs niet wanneer hij met onze eigen troepen te maken heeft, laat staan als het om de vijand gaat. Ik wil niet suggereren dat de generaal een onmenselijke vriend man zou zijn; het beste woord om hem te karakteriseren is 'onmenselijkheid' - ik hoorde het voor het eerst van iemand die hem goed kende in Vietnam. Zowel voor hem als voor admiraal Sharp die het bevel voerde over de lucht- en zeebombardeerten op het Noorden, was de oorlog een 'operatie Bulldozer'; het gebruiken van verpletterende kracht om te straffen, en door terreur tot onderwerping te dwingen; wat de Duitsers in de eerste Wereldoorlog noemden: "Schrecklichkeit".

De twee voornaamste politieke problemen waren het felle nationalisme van de Vietnamezen en de landhonger van de boeren. Op geen van beide wordt enig licht geworpen in de 350 pagina's met dubbele kolom van het verslag van Westmoreland en Sharp over de oorlog en de bombardementen. De nationalistische factor is wat generaal Giap bedoelde toen hij zei, dat wanneer de VS een miljoen man in Vietnam hadden, het Nationale Bevrijdingsfront de oorlog gewonnen zou hebben. We zouden nu aardig naar dat miljoen op weg zijn geweest, als Johnson aan Westmoreland de 200.000 man méér had gegeven die hij wilde hebben, in plaats van hem weg te promoveren tot stafchef van het leger. De landkwestie werd samengevat in een buitgemaakt Vietcong-document dat voor het eerst in Saigon werd gepubliceerd in 1966. (pag. 28 van het rapport over Landhervorming in Vietnam, door het Stanford Research Instituut voor AID. Het verscheen oorspronkelijk in een JUSPAO-rapport van augustus 1965 over 'De Zuidviëtnamese communisten en het Vietnamese platteland'.) "Het kernpunt van het nationale probleem", aldus dit rapport, "is het probleem van de boer. Het fundamentele probleem dat de boeren is: land. Dit is een strategisch probleem dat we nooit kunnen verwaarlozen".

Landhervorming is het onderwerp dat tot geen prijs genoemd mag worden in het Westmoreland-rapport. Zijn

ADVERTENTIE-FONDS

We ontvingen de volgende giften:

P.C.V. te A.: f 5,-; J.P.H. te H.: f 10,-; R.S. te B.: f 2,50; W.A.V. te f 5,-; P.J.S. te E.: f 5,-; S. te U.: f 1,-; J.W.P. te A.: f 15,-; H.R.W. te D.H.: f 5,-; M.F.T. te A.: f 10,-; G.G. te A.: f 2,50; H.W.P. te A.: f 5,-;

Totaal verantwoord: f 66,-

Alle goede gevers hartelijk dank. Meerdere giften blijven welkom op postgiro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Amsterdam, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS.

GEEN VACANTIE VOOR MEDISCHE HULP!

Sinds het opvoeren van de bombardementen met B 52 bommenwerpers en de chemische oorlogsvoering, de toename van malaria en ondervoeding, komen de artsen van het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam voor steeds moeilijker problemen te staan. Daarom gaat het merendeel van de hulp ook naar de grote gebieden van het Bevrijdingsfront in Zuid-Vietnam.

Er zijn twee betrouwbare manieren van verzenden:

a. Zeer urgente medicamenten gaan per 'Air France' naar de hoofdstad van Cambodja, Phnom Penh. De vlucht duurt 2 x 24 uur. De ambassade van het bevrijdingsfront neemt daar de goederen in ontvangst, die met dragers worden getransporteerd naar de getroffen gebieden, ten behoeve van de geheel ondergrondse geïnstalleerde gezondheidsdiensten.

b. Medicamenten van de tweede urgentie gaan per schip naar de haven van Cambodja, Sihanoukville. Dit duurt gemiddeld 8 weken, daar alle schepen om de Kaap varen en nog een groot aantal havensandoen.

ACTIVITEITEN VAN HET COMITÉ

a. In een aantal dag- en weekbladen verschenen interviews en artikelen, onder andere in de Tijd, de Friese Koerier, het Brabants Dagblad, het Nieuwsblad van het Zuiden, het Parool, de Groene, de Nieuwe Linie en Vrij Nederland. Deze brachten steeds de noodsituatie onder de aandacht en deden het noodzakelijke geld voor hulp binnenstromen.

b. Er werden bijeenkomsten georganiseerd o.a. in Amsterdam, Utrecht, Wageningen, Maassluis en Nijmegen waarop artsen van het comité films vertoonden, lezingen en discussies hielden voor huisartsen, geneeskundigen, jeugdorganisaties en studenten. Cineclub stelde hiervoor ook films ter beschikking.

c. Voor een internationale studentengroep werd in het Europa-huis te Bemeien (bij Maastricht) een Vietnam-weekend georganiseerd.

d. Een folder werd door vrijwilligers verspreid en het Friese Vietnam-comité zond aan alle Friese artsen het medische nummer van het Vietnambulletin.

e. In november wordt een huis-aan-huis collecte gehouden in Wageningen.

f. Door medische studenten werd in Amsterdam, Utrecht, Nijmegen, Deventer en een aantal kleinere plaatsen een inzamelingsactie gehouden van medische proefmonsters. Ongeveer 40% van de artsen was bereid deze af te staan. Na het afhalen worden ze geïmponeerd, uitgepakt, geïnspiceerd en opnieuw in speciale aluminium containers en plastic flesjes tropenbestendig en waterdicht verpakt en van franse opschriften en gebruiksaanwijzingen voorzien. Tot nu toe leverde dit voor ca. f 40.000 bruikbare medicamenten en babyvoeding op.

g. Steeds meer artsen worden uitgenodigd toe te treden tot het aanbevelingscomité en financieel bij te dragen. Op 15 augustus 1969 waren het er 100.

h. Op eigen kosten woonden vertegenwoordigers van het comité de Vietnamconferentie te Stockholm bij in mei j.l., in juni jl. de conferentie van West-Europese artsen-organisaties die hulp bieden aan Noord-Vietnam en het N. B. F. te Parijs, en overlegden o.a. in

Kopenhagen met de apothecares van het Nationale Bevrijdingsfront, Madame Ma Thu Chi over de beno-

Lijst verzendingen

(Zendingen bestemd voor het Bevrijdingsfront gaan naar Cambodja. Zendingen bestemd voor Noord-Vietnam gaan regelrecht daarheen.)

- 50 trousses voor kleine chirurgie dd. 25-4-'69
- 2 1/2 ton melkpoeder dd. 6-5-'69
-per schip naar Haiphong, N. Vietnam
- 50 kg kinine (200.000 tabletten) dd. 16-5-'69
-per schip naar Sihanoukville, Cambodja
- 15 kg. antibiotica, vitamines en ijzerepreparaten, afkomstig uit monsterrakties dd. 25-5-'69
-per KLM naar Phnom Penh, Cambodja.
- 2 1/2 ton melkpoeder dd. 28-5-'69
-per schip naar Sihanoukville, Cambodja
- 18 kg. antibiotica afkomstig uit proefmonsterinzamelingsacties dd. 1-6-'69
-per KLM naar Phnom Penh, Cambodja
- 194.500 tabletten P. A. S. dd. 3-7-'69
(tegen TBC)
-per schip naar Sihanoukville, Cambodja
- 100 kg kinine dd. 9-7-'69
per Air France naar Phnom Penh, Cambodja.
- 19 kg. antibiotica, pijnstillers, vitamines etc. afkomstig uit proefmonsterinzamelingsacties en 60 kg. babyvoeding eveneens ingezameld dd. 1-9-'69
-per schip naar Sihanoukville, Cambodja.
- 7200 capsules 'Vibramycine', een zeer sterk antibioticum dd. 1-9-'69
-per Air France naar Phnom Penh, Cambodja.
- 4 complete sets voor oog-keel-neus en oorspiegelen met oplaadbaar accuhandvat dd. 1-9-'69
-per Air France naar Cambodja en verder naar Hanoi.
- aangekocht chirurgisch hechtmateriaal en instrumenten.
- een arts schonk een complete microscoop met toebehoren.

digde medicamenten en de wijze van verzending.

WAT HEEFT HET BEVRIJDINGSFRONT NODIG ?

Medicamenten van de eerste urgentie:

- Kinine**: het oneindig aantal met water gevulde boomkraters is een ideale broedplaats voor de malariamusket. De daar heersende malaria is vaak ongevoelig voor moderne malariamiddelen, maar reageert goed op kinine. Kinineinjecties worden gegeven aan patienten die ten gevolge van hersenmalaria bewusteloos zijn en dus niet kunnen slikken. Kinine wordt steeds duurder en kost minimaal al f 200,- per kilo.
- Tetracycline**: dit is een antibioticum met een werking tegen zeer veel bacteriën en andere ziektenverwekkers. Het nieuwste middel 'Vibramycine' is kostbaar (publieksprijs f 4,- per capsule) maar er is maar één capsule per dag per patient van nodig, hetgeen het transportprobleem vereenvoudigt.
- Sulfamiden**: sulfa wordt veel gebruikt bij infecties; er zijn nieuwe soorten die lang en krachtig werken

De kleine Tuyet en Hoa, gewond bij een luchtaanval; hun moeder werd gedood toen ze trachtte hen te beschermen. Een bommenwerper vervoert vier CBU's die in staat zijn 600.000 kogeltjes te verspreiden en elk levend wezen binnen een oppervlakte van een vierkante kilometer te doden of te verwonden.

- Ik stort heden per bank/postgiro f Naam
- Ik maak per automatische giro overschrijving maandelijks f over. Adres
- Woonplaats

en ontvang gaarne gratis het medische nummer van het Vietnam Bulletin.

Zend deze strook (eventueel met cheque) naar de penningmeester van het Medisch Comité Nederland-Vietnam, Prinsesselaan 6-8, Beverwijk.

Beroepsstrijdkrachten gepland

Wilfred Burchett (Guardian 2-8-69)

Parijs, 26 juli. --De luchtkastelenbouwers in het Pentagon hebben een nieuw plan bedacht voor Vietnam. Ze denken dat ze de formule hebben gevonden om de oorlog onbeperkt te kunnen voortzetten. Zij willen deze formule ook op de prof stellen voor het gebruik in toekomstige contrarevolutionaire oorlogen in Latijns Amerika en andere landen van de Derde Wereld.

De basiselementen van het nieuwe Amerikaanse plan, die door uiterst betrouwbare bronnen in Saigon worden bevestigd, is om niet-noodzakelijke Amerikaanse troepen terug te trekken en ze voor een deel te vervangen door beroeps-carrière-mannen, die niet iedere 12 maanden vervangen hoeven te worden.

Grote nadruk zal gelegd worden op het vergroten van het aandeel van de Special Forces onder de Amerikaanse troepen in Vietnam.

Met een ruggegraat van Amerikaanse beroeps-soldaten gelooft het Pentagon dat het een versterkt Saigonleger in actie zal kunnen houden. Het Amerikaanse plan gaat uit van meer moderne wapens voor de strijdkrachten van Saigon, blijvende steun vanuit de lucht en de Amerikaanse strategische en tactische supervisie over alle militaire Amerikaanse - en Saigon-operaties.

Washington zal dit program proberen uit te voeren achter het bekende rookscherm: President Nguyen Van Thieu van Saigon wordt geprest om over vrede en verkiezingen te praten terwijl Nixon de nadruk legt op troepenvertrekkingen en verklaart dat hij alles doet om de vrede te bereiken. Thieu laat af en toe een steek vallen zoals op 26 juli, toen hij zei dat hij zijn 'laatste aanbod' had gedaan in Parijs, maar dit werd als een tactische zet beschouwd om zijn vrienden koest te houden.

Op dit moment heeft de VS geen belang bij een vreedzame oplossing en is zij reeds met haar nieuwe plan begonnen. Naast het veelbesproken plan om meer wapens aan Saigon te leveren en profijt te trekken van het troepenvertrekken van een gering aantal mannen, breidt de VS zonder enige publiciteit het aantal operaties met Special Forces verder uit. Er zijn hardnekkige pogingen gedaan om Special Forces-bases te vestigen in bevrijd gebied van de Voorlopige Revolutionaire Regering.

De VS heeft veel ervaring met dit soort 'geheime' operaties in Laos, waar de Amerikaanse Special Forces reeds geruime tijd actief zijn bij het bestrijden van de Laotiaanse bevrijdingstroepen. Op de zitting van 24 juli van de onderhandelingen te Parijs beschuldigde Xuan Thuy, het hoofd van de delegatie van de Democratische Republiek Vietnam de VS ervan 12.000 man troepen in Laos te hebben. Natuurlijk is het een oud verhaal, dat ook uitgebreid in de Amerikaanse kranten heeft gestaan, dat de Amerikaanse luchtmacht vanuit bases in Thailand de bevrijde gebieden heeft gebombardeerd. Amerikaanse operaties op de grond zijn nu ook gerapporteerd in de New York Times en de Washington Post en andere bladen, zij het minder frequent.

De Special Forces in Laos opereren onder strikte geheimhouding en hun aanwezigheid wordt ontkend net zoals eens aanwezigheid in Vietnam werd ontkend.

De dag na de opmerkingen van Thuy herhaalde Prins Souvanna Phouma, hoofd van de Laotiaanse regering, de Amerikaanse ontkenningen op de beschuldiging van Thuy. Het is belangrijk erop te wijzen dat Souvanna Phouma, die jarenlang het feit dat de Amerikanen in Laos bombarderen of heeft ontkend of heeft doodgewezen, dit nu op 13 juni in een interview met UPI en een Japanse krant voor het eerst openlijk heeft erkend.

Hoewel er binnen Nixon's staf over een uiteindelijke oplossing van de Vietnamese kwestie meningsverschillen aan het licht zijn gekomen, is het zonneklaar dat het standpunt van Minister van Defensie Melvin Laird, Ambassadeur Cabot Lodge en van Ambassadeur Ellsworth Bunker nu de lijn van Nixons strategie bepaalt. Zelfs de woordvoerders van de VS bij de besprekingen in Parijs spraken over "vervanging" in plaats van over "terugtrekking" van troepen.

Het verschil van mening in Washington weerspiegelt zich op het politieke toneel in Saigon. Elementen in de CIA proberen namen te vinden voor een "vredeskabinet" dat serieus met de Voorlopige Revolutionaire Regering zou moeten onderhandelen en die ook deel zouden kunnen gaan uitmaken van een toekomstige coalitie. Maar even snel als een CIA-team mensen vindt, arresteert of vermoordt Thiens politie, daarin volledig gesteund door Bunker, hen.

Bunker staat er keihard garant voor dat zolang hij in Saigon is, Thieu aan de macht zal blijven.

Generaal Creighton Abrams heeft beloofd de militaire machine intact te laten en Thieu te handhaven zelfs al heeft hij de beschikking over wat minder troepen. Aangezien Nixon Bunker steunt en Lodge hem in Parijs dekt, zijn de besprekingen in een impasse. De enige mogelijkheid om vooruitgang te boeken ligt, zoals zowel de afgevaardigden van de Democratische Republiek Vietnam als die van de Voorlopige Revolutionaire Regering verklaard hebben, in de vorming van een regering in Saigon die werkelijk vrede wil, het vertrek van de Amerikaanse strijdkrachten en werkelijke onafhankelijkheid voor het volk van Zuid-Vietnam.

Nixon wil blijven

Aanhangers van de huidige Amerikaanse strategie verspreiden sprookjes dat indien er verdere 'druk' op Thieu uitgeoefend zou worden het resultaat wel eens een coup van rechts zou kunnen zijn waarbij hij door iemand vervangen zou worden die 'nog erger' is. Thieu vertegenwoordigt niemand behalve de Verenigde Staten en of het Ky is of Thieu of iemand 'nog erger' maakt geen enkel verschil uit om de eenvoudige reden dat zij uitvoerders zijn van de Amerikaanse politiek. Alleen wanneer die politiek verandert bestaat er enige kans op vrede. Het feit dat Bunker en Lodge nog steeds aanwezig zijn is op zichzelf onbelangrijk maar zij zijn de symbolische uitdrukking van het feit dat Nixon absoluut niet van plan is verandering te brengen in Johnsons politiek zolang in Zuid-Vietnam te blijven hangen als maar enigszins mogelijk is.

Nixons bedoelingen zijn duidelijk, maar het is niet de VS die in deze zaak het laatste woord kan spreken. De positie van de Voorlopige Revolutionaire Regering (VRG) wordt voortdurend sterker. Haar strijdkrachten zijn, indien nodig, tot nieuwe offensieven in staat. De strijdkrachten van de VRG zijn volledig in staat ieder nieuw plan van de VS om de oorlog voort te zetten het hoofd te bieden.

De volledige impasse in de Parijse vredesbesprekingen zal blijven voortduren tot het moment dat Nixon besluit volledig te breken met de politiek uit het verleden. Wat er ook gezegd mag worden om de publieke opinie te beïnvloeden, de Amerikaanse doeleinden om op welke wijze dan ook Zuid-Oost Azië te overheersen zijn geen tota veranderd.

BELANGRIJKSTE GEBURTENISSEN

van 8 januari tot 14 maart 1969

- 8 januari : De gezamenlijke Zuidvietnamese bisschoppen keren zich in een verklaring tegen het idee van een "opgelegde vrede ten koste van onrecht en verlies aan vrijheid". In Ben Luc vindt demonstratie ten gunste van vrede plaats. Aan het front is het kalm. Le Monde publiceert een brief van katholieke Vietnamezen in Europa waarin gevraagd wordt om een andere verhouding kerk/volk, kerk/staat, waarin gepleit wordt voor samenwerking met andere religieuze groeperingen en voor een minder negatieve houding tegenover het communisme.
- 9 januari : Saigonleger heeft in 1968 17.486 doden en 57.718 gewonden verloren volgens eigen opgaven. Volgens Hanoi hebben in december niet minder dan 900 Amerikaanse vluchten in het Noordvietnamese luchtruim plaatsgevonden. Saigon weigert op gelijk niveau met het NBF aan toekomstige vredesbesprekingen deel te nemen.
- 10 januari : Als eerste kapitalistische land erkent Zwen de Democratische Republiek Vietnam. Noorwegen en Denemarken houden deze stap in beraad. Het verkeer in de Cambodjaanse provincie Mondul is onmogelijk geworden aangezien Amerikaanse helicopters voortdurend overvliegen en op alles schieten dat beweegt, aldus het Cambodjaanse staatshoofd Sihanouk.
- 12 januari : NBF vernietigt bij aanval vliegveld Can Tho 18 toestellen. Onderhandelingen over vorm van de tafel bij de a.s. vredesbesprekingen duren voort.
- 13 januari : Amerikaanse woordvoerder in Saigon geeft toe dat de Amerikanen 'gewapende werkenningsvluchten' boven Noord-Vietnam houden.
- 14 januari : In Saigon komt na negen dagen een einde aan een staking van ziekenhuispersoneel. Johnson spreekt afscheidswaarden.
- 16 januari : Akkoord vormt tafel.
- 18 januari : Eerste bijeenkomst van de vier partijen.
- 20 januari : Nixon aanvaardt presidentschap. Amerikanen starten grote militaire operatie Dewey Canyon in A Shau-vallei. 5000 man Amerikanen en 2000 man Saigontroepen doen er aan mee.

- 21 januari : Thailand zal 6000 man extra troepen naar Zuid-Vietnam sturen.
- 22 januari : Volgens de New York Times, die zich baseert op Pentagoninformaties, zouden vier Noordvietnamese divisies bezig zijn terug te keren naar het Zuiden.
- 25 januari : Eerste plenaire zitting Parijs. Grote (religieuze) demonstratie voor de vrede in Saigon.
- 27 januari : Nixon verklaart tijdens een persconferentie niet op een wapenstilstand aan te sturen. "Een wapenstilstand", aldus Nixon, "is een technische term die naar mijn mening niets met guerrilla-operaties te maken heeft". Volgens AFP gaat de ontbladering in de Mekongdelta nog steeds voort. Per dag wordt 11.000 liter chemische produkten gespreid. Tussen 1 januari en 31 december 1968 aldus het officieuze persagentschap van Saigon, 'Vietnam Presse', zijn 1½ miljoen mensen vluchteling of oorlogsslachtoffer geworden. Gromyko, minister van Buitenlandse Zaken van de Sovjetunie, protesteert tegen Amerikaanse interventie in Laos.
- 28 januari : Verbod Boeddhistische krant An Lac in Saigon. De 8.000 gevangenen op het eiland Poulo Condore (Con-Son) bevinden zich in een erbarmelijke situatie, aldus de directeur van het strafkamp. Hun enige eten is gedroogde vis, vermengd met stof en zand. Er is op de 8.000 gevangenen en de 3.000 overige bewoners van het eiland slechts één arts.
- 30 januari : 2e plenaire zitting Parijs. NBF en Noord-Vietnam willen politieke en militaire problemen aan elkaar gekoppeld behandeld zien. Volgens de plaatselijke Amerikaanse commandant bevinden zich geen Noordvietnamese troepen in de 5 noordelijke Zuidvietnamese provincies. 6.000 mensen uit het schiereiland Batangan worden gedeporteerd naar één kamp.
- 31 januari : De Zuidvietnamese premier Tran Van Huong zegt de democratie op dorpsniveau te willen herstellen.

Het Medisch Comité Nederland-Vietnam ontving in de maand juli giften van:

f 5,- van: Ph.B.S.; A.S.F-K.; C.V.; J.W.; T.; A.C.G.; M.A.v.Z.; FA.R.; L.v.L.; T.B.; H.Z.; M.J.Th.v.d.B.; Ph.B.S.
f 10,- van: D.v.S.W.; J.J.C.M.D.; C.W.B.; A.D.F.E.; H.D.v.O.; M.L.; We.H.; M.F.T.; F.P.V.-v.d.P.; S.B.-D.; H.v.d.B.; G.M.; M.A.K.-L.; C.M.D.; G.H.L.; R.H.; FLAM.v.G. KB.R.; R.N.; A.D.; JSG.S.; J.R.; J.H.T.; CHL.H.; W.L.; C.v.d.O.; T.L.;
f 15,- van: W.G.v.L.; H.v.S.; EPH.E.; AW.S.; AA.S.;
f 20,- van: NWC.S.; M.S.; JC.d.J.; A.d.W.; JH.v.d.B.;
f 25,- van: M.G.B.; L.M.B.; H.J.M.S.; J.P.-H.; J.H.; JH.d.R.; C.J.R.; C.L.P.; F.d.Z.; LSM.d.S.;
J.; SE.v.L.; EL.v.M.; B.W.; SE.J.; A.J.J.; J.J.O.; G.H.O.; G.C.v.d.L.; P.W.S.H.; R.P.E.P.;
f 100,- van: A.M.B.; VER.W.; A.d.S.; W.; N.v.R.;

Verder van: S.W. f 2500,-; L.J.S. f 21,50; J.L.D. f 50,-; J.M.F. f 70,-; A.E.C. f 50,-; P.F.S. f 1,-; VER.W. f 50,-; M.H.v.S. f 7,50; G.H. f 200,-; AC.v.d.B. f 2,50; R.G. f 50,-; F.P.V.-v.d.P. f 150,-; C.V. f 2,50; AM.G. f 1,-; Collectie f 480,90; J.D. f 2978,64; WH.V. f 7,50; WA.B. f 50,-; JHA.S. f 50,-; S.B. f 1000,-; P.J.Z. f 50,-; F.B. f 200,-; M.J.v.G.S. f 50,-; J.E.d.W.-G. f 75,-; Credit rente f 62,90.

Maandelijkse overschrijvingen: f 1263,50.

Totaal ontvangen in juli: f 10.929,44.

Met gunnerom van het MEDISCH COMITÉ NEDERLAND-VIETNAM is postgiro 8000 AMRO-Bank Amsterdam; vermeld: Medisch Comité Nederland-Vietnam. Meerdere giften blijven welkom.

- 1 februari : Aanslag in Saigon op generaal Nguyen Van Kiem, een van de naaste medewerkers van Thieu. 5.000 montagnards onderwerpen zich aan Saigon.
- 4 februari : 61 Zuidvietnamese parlementariërs tekenen motie tegen pers- en informatiebeleid van premier Tran Van Huong.
- 5 februari : 3e plenaire zitting Parijs.
- 10 februari : Le Duc Tho, adviseur van de Noordvietnamese delegatie vertrekt naar Hanoi. Bij vertrek verklaart hij geen verschil te zien tussen de politiek van Nixon en die van Johnson.
- 12 februari : Boeddhistische monnik verbrandt zich. Cambodjaans afweergeschut schiet Amerikaans vliegtuig boven Cambodjaans grondgebied neer. Saigon voert actie tegen de zeer populaire zanger Trinh Cong Son, maker van 'subversieve muziek' waaruit het verlangen naar vrede spreekt.
- 13 februari : 4e voltallige zitting 4-partijen-overleg te Parijs. Cabot Lodge verklaart dat wanneer alle militaire strijdkrachten en subversieve elementen naar Noord-Vietnam zich terugtrekken, de Amerikanen ook een begin met terugtrekking kunnen maken. De algehele mobilisatie heeft het Saigonleger met 200.000 man versterkt. Aan het eind van het jaar hoopt men 885.000 man onder de wapenen te hebben. De Amerikaanse woordvoerder in Parijs, Jordan, wenst geheime besprekingen.
- 14 februari : Door NBF aangekondigd Tetbestand van een week gaat in.
- 16 februari : Amerikanen en Saigontroepen houden gedurende 24 uur een Tetbestand, onmiddellijk daarna wordt er doorgevochten.
- 19 februari : Cyrus Vance, vice-voorzitter Amerikaanse delegatie in Parijs, vertrekt. Hij wordt vervangen door Richard Walsh.
- 20 februari : 5e voltallige zitting 4-partijen-overleg Parijs. Xuan Thuy beschuldigt de Amerikanen ervan een neo-koloniale politiek te voeren. Cabot Lodge zegt dat de oplossing van militaire vraagstukken de prioriteit dient te hebben. President Thieu zegt opnieuw dat hij 'geen enkele beweging ten gunste van coalitie-vrede' zal toelaten.
- 21 februari : Enorme bombardementen rond Saigon: 10.000 ton bommen in negen dagen.
- 22 februari : Einde Tet-bestand van het NBF. Saigon-politie arresteert groot aantal mensen in Saigon en Danang, waaronder de monnik Tich Thien Minh.
- 23 februari : Nixon verlaat VS voor bezoek aan Europa. NBF start groot offensief over het hele land verspreid worden 100 doelen tegelijkertijd aangevallen, waaronder 18 provinciehoofdsteden en militaire bases. Op Saigon vallen raketten, de villa achter de Amerikaanse ambassade wordt getroffen. Een nieuw type eenheden van het NBF doet zijn intrede.
- 24 februari : 50 plaatsen onder NBF-vuur. 17.000 ton B-52 bommen in vijf dagen.
- 25 februari : Washington rekent erop dat het stilzwijgende akkoord betreffende het beëindigen van de bombardementen in november '68 wordt nageleefd. Dit akkoord zou inhouden: geen aanvallen op de steden en respect voor de gedemilitariseerde zone.
- 26 februari : Bij een aanval op de basis Cu Chi worden 12 zware Amerikaanse heli copters vernietigd. Heftige gevechten rond basis Bien Hoa, 30 km. ten Noordoosten van Saigon. Delta-stad My Tho omsingeld door NBF. NBF maakt bekend 9 Amerikaanse soldaten te zullen vrijlaten.
- 27 februari : 6e bijeenkomst Parijs. De VS wil geen les leren uit het falen van Johnson, aldus Kuan Thuy. Noordvietnamezen ontkennen dat er enige 'stilzwijgende' afspraak zou bestaan. De bombardementen zijn onvoorwaardelijk stopgezet.
- 28 februari : Nixon arriveert in Parijs.
- 1 maart : Tran Chanh Thanh, minister van Buitenlandse Zaken van het Saigonbewind, verklaart dat een hervatting van de bombardementen op het Noorden 'niet ondenkbaar' is. Thich Thien Minh, leider van de Boeddhistische Jeugd zit nog steeds gevangen. 10.000-den demonstreren tegen Nixon in Parijs.
- 2 maart : Onderhoud Nixon met Ky en Cabot Lodge. Voor de derde maal tijdens het recente offensief wordt Saigon met raketten bestookt. Alliantie van Nationale Democratische en Vredeskrachten verspreidt oproep in opstand te komen.
- 5 maart : Premier Tran Van Huong ontsnapt aan moordaanslag. Nixon waarschuwt Hanoi en NBF.
- 6 maart : 22 doden bij raketaanval op Saigon. Aanvallen gaan voort over geheel Zuid-Vietnam. 7e bijeenkomst Parijs.
- 7 maart : Melvin Laird, Amerikaanse minister van Defensie, arriveert in Saigon voor bezoek. Ky terug in Saigon.
- 12 maart : Offensief neemt in intensiteit af. Negen Saigonministers worden vervangen. Belangrijk is de komst van generaal Tran Thien Khiem, vriend van Van Thieu, als vice-premier. Hij diende ook onder dictator Diem en heeft nu dubbel functie in kabinet (ook Binnenlandse Zaken). Andere minister uit Diemperiode wordt minister van Plattelandsontwikkeling. Laird verlaat Saigon. Hij meent dat de vermindering van de Amerikaanse troepen wenselijk en mogelijk is. Hij legt grote nadruk op betere bewapening van de Saigontroepen.
- 13 maart : 8ste bijeenkomst Parijs. In de eerste twee weken van het NBF-offensief zijn 789 Amerikaanse soldaten gesneuveld (vóór offensief tussen 150 en 200 per week) en 1694 gewond. Het NBF zou 2000 doden hebben, volgens Amerikanen.

(Le Monde)